

Tomáš Beník

SÚKÁBLIE

HOVADÍN

alebo

KRÁTKO

ZO SVETA

SÚKÁBLIE HOVADÍN ALEBO KRÁTKO ZO SVETA

Tomáš Beník

Venované rodine, priateľom, kamarátom a známym

„Ecce homo! Človek je všežravec – naskutku zožerie každú somarinu.“

Peter Gregor

Súkábľie hovadín

Roky, čo smerujú do vzdialených rití.
Každý sľa debil sa pri nich často cíti,
bo stačí pár čudesných života vytí
a aj abstinent zrazu je pri pití.

Rieka plná sračiek, čo tečie do plnej žumpy.
Tečie sem stále, tak čo sa s tým srať...
Kam ten sajrajt však ťahajú tie pumpy,
ak zaplnený priestor môže stále ešte brať?

Kedy po prvé otvoriš oči
a kedy ich naposledy v tejto diere zatvoriš?
Veď nikto si nevyberie, kedy práve močí,
isté však je, že aj ty luzu chvíľu tvoríš,
aj tak na teba zabudnú, aj na slávnych raz príde...

Prečo stále v správach paniku šíria,
aby hneď povedali, že netreba sa báť?
Prečo sa len humusom všetky mozgy víria?
Veď má byť len v pôde! Len tam by sa mal dať!

Rieka plná ľudí, tečie však do kruhu.
V rieke je strčená, nikto ju nevidí.
Robí tejto bande pohybovú vzpruhu.
Každý všade každému všetko závidí.

Všetko zasraté, všetko je v háji...
Vitajte v ľudskom raji!
Komu tu čo vadí?
Nikomú nič,
keď na ním práska neustále niečí bič!

Hovadina je, keď ľudia kopú iným ľuďom zákopy,
v ktorých iní ľudia v rôznych dresoch skáču do mlynčeka na mäso.
Potom tam skončia kopáči, budú vhodení na vojnové mŕtvol kopy.
Zatiaľ ich však toľko nie je, aby chýbal ktosi v rade na presso.

A tak sa tu rozplieťa Súkáblie hovadín.
Súkáblie hovadín bez jasného smeru.
Môže to byť aj Súhrn somarín, Krátko zo sveta, Sprostosti, Správy,
Noviny,
Koniny...
Čiže ukážky z informačného zberu.
Snáď aktuálne témy, zo života postrehy,
snáď z bláznivého mozgu výbehy.
Kto z vás je však v tomto bláznivom svete naozaj normálny, nech
prvý hodí kameňom!
Pred hodom si však svoju normálnosť dobre rozmyslite! Alebo si ju
overte u blázna s diplomom...

Protivojnová

Ja v bunkri som sa krčil,
zatiaľ čo iní v mieri spali.
V tej pivnici som sa hrôzou mučil,
zatiaľ čo plamene ich žrali.
Videl som, čo iní nie, budúcnosť som vyveštil.
Bál som sa jej. Kedy príde? Tom som veru netušil.

Hlaveň proti hlavni pomaly sa dvíhala.
Priateľ proti priateľovi dýku už si brúsil.
Zatiaľ čo nevedomosť s blbosťou pred očami sa nám mihala,
bodnúť každý náš pán iného párkrát už len skúsil.

Zábrany už opadli, Apokalypsa srandomou jest.
Len svätý Ján videl, aký ukrutný to trest
pre svetských mocných je, čo vládnuť chcú ohňom.
Oheň príde, neutečú pred tým súdnym dňom.

Smrť býva spravodlivá, každého si berie.
Či mocipán, či chudák s ňou za Všemocným ísť musí.
Azda niekto ako prvý odísť sa už derie?
Či myslí si, že sa vráti, ak smrť „na chvíľu“ okúsi?

Najprv kameň a či drevo,
potom bronz, železo, meče.
Zrazu niekto v momente odpráskne ťa smelo
a dnes ťa sila jadra až na prach upečie.
Azda len ničenie a smrť vývojom ľudstva hýbali?
Či veci aj pre dobrú vec vývoja sa týkali?

Nuž hľa!
Vývoj ľudstva z dier ničoty nás vyviedol.
Stali sme sa veľkými pánmi, no sme jak kvapka vody.
Ten istý vývoj nás späť do dier zaviedol.
Kvapka vody v mori zmizla. Štyria jazdci majú hody.

Ja v bunkri som sa krčil a ostatní utekali.
Zbytočné je bežať, tá bomba ťa hneď zabije,
ktorú múdri ľudia kedysi pre svetový mier utkali
z atómov pre rovnováhu, ktorá svet aj tak raz navždy zabije.

Ach! Príroda, príroda! Prečo ich ty nesúdiš?
Ach! Otče náš na nebesiach! Prečo ich ty nesúdiš?
Azda výtvor svoj dokonalý už vôbec neľúbite?
Ľudstvo, ty od stvorenia s vlastnou hlavou blúdiš.
Takže vy ľudia sami seba vlastne raz zahubíte.
Ja v bunkri som sa krčil a iní vonku umierali.
Viem, že umriem, hoc neodvratné to náhle byť môže.
A čo iné svety na večnosť sa v momente uberali,

len môj svet jest zachovaný do tej mojej vlastnej kože.
No šťastný nie som, trpieť budem, peklo vonku spatrím.
Budem jak Riman plakať pri páde mesta Rím.

Stáť sám proti istému koncu nebýva vlastne zbytočné?
Ani človek vlak svojim telom nikdy nezastaví.
Nebude už ani človek, pre ktorého to bude poučné.
Nebude už svet, ktorý sa z týchto chýb raz napraví.

A čo sa teda dá?

Nuž, len v bunkri sa skrčiť a na koniec čakať
sa dá, aj keď len s pravdou, ktorá núti plakať.

Matka

Jej chatrné telo bolo vyčerpané,
no dosť sily mala, aby svoje malé dieťa udržala v náručí.
Bola jedným z mnohých tiel, ktoré do pustiny boli vyhnané
a systematicky vraždené v diabla synoch područí.

Smutné jej oči sa dívali do ničoty.
Stále mali silu, aby svetlo tam hľadali.
Aj tak asi tušila, že upadne do temnoty,
no dúfala, že by jej dieťa do opatery zobrali.

Netušila, čie hlavne ju vyhnali z domu.
Nechápala, prečo iné hlavne s jej ľuďom vôbec bojovali.
Čakala, že len ďalšiu útrapu prežije znovu,
aby sa po jej konci všetci zo života radovali,
aj keď vedela, že život vtedy bol krutý,
no vždy si dovtedy dolámaval na prežití svoje prúty.
Ale ona žila šťastne, mala svoju rodinu.
Teraz je aj bez manžela, ktorý už mal za sebou svoju poslednú
hodinu.

Asi vedela, že zomrie. Ako ona sa všetci konca báli.
Strach zasievali beštie, čo o kúsok ďalej stáli
a vedeli, že budú zabíjať, kým nepopravia celú jej zem rodnú,
lebo ktosi ju určil ako zem pre iný národ vhodnú.

Hľadela na svoj koniec a jej rodná dedina horela
jej za chrbtom, zatiaľ čo obyvatelia čakali na smrť.
V ten hrozný deň každá obeť veľa skazy videla,
ale to už bude jedno, čochvíľa ich mŕtve telá zasype jamy suť.

Možno dume, prečo ona. Prečo oni? Lebo to niekto chcel.
Niekto, kto inde zburcoval k svojim cieľom davy.
Niekto, kto im sľúbil, že by česť a zem znovu pre nich získať smel.
Niekto, kto smrťou iných dostane svoj nevlastný národ späť na
výslnie slávy.
Ale tá matka nevedela, že ona a isté skupiny sú jedinou prekážkou
na ceste za víťazstvom či za záchranou pred porážkou.

Môže niekto niekoho tak hrozne nenávidieť,
že rád zabije jeho aj celý jeho rod?
Môže. Mohli sme to už viackrát v histórii vidieť,
no doba tej matky v rámci genocíd bola ten najstrašnejší bod.

Prišla o rodinu, o všetko prišla.
Ešte nevie, že pred smrťou aj o šaty príde.
S pošliapanou dôstojnosťou aby sa so smrťou zišla.
Jej šatstvo sa niektorej z nadradenej rasy určite zide.

Mala svoje meno, zomrela ako bezmenné zviera.
Jej hrobom je jedna neoznačená diera,
ktorá do zabudnutia ihneď upadnúť musela.
Raz ju niekto objaví, no takých ukrutných spomienok je ešte stále
veľa.

Čo jej vlastne zostalo? Len láska ku jej deťom.
Pridali sa k miliónom obetí, ktoré sa násilne rozlúčili so svetom
len vďaka tomu, že iní mocní to peklo dovolili.
Radšej to, než iný názor si vyvolili.
Báli sa ho a aj hrôz, ktoré celý svet už raz zastihli.
Napokon ich čosi horšie než nočné mory dostihli.

Dnes už len pamätníky sú spomienkou tichou.
Nech sa pri nich zastavia tí, ktorí oslepení pýchou
opäť ľudí rozdeľujú a nenávidia „tých druhých.“
Po svete však stále chodí mnoho ľudí takých zlých.
Nech sa tiež pozrú na matku a tých, čo vtedy na nenávisť doplatili.
Za nenávisť iných svojou smrťou zaplatili,
aby milióny bojovníkov v boji krutom umreli,
no zvíťazili, aby ich deti už len „svet v mieri“ uzreli.

Venované obetiam Druhej svetovej vojny (1939 – 1945)

Mesto v plameňoch

Čierne oblaky dymu nesú sa k oblakom.
Priateľstvo to nie je, iba čierna náhrada.
Obloha celá sa tak pokryla čiernym povlakom.
Prečo? Mesto pod ňou horí, taká je to záhada.

Spletitá to jest pazvukov zmes.
Bombardéry hrmia, bomby si pískajú,
granáty dunia, alarmy škriekajú.
Pekelný blázinec, no nedeje sa len dnes.
Deň? Dva? Mesiac? Rok?
Skaza je pred civilizáciou dopredu o ďalší krok.

Farbu ohňa nabrali všetky steny.
Horí všetko, dokonca voda a jej brehy.
Steny oheň rúca, menia sa na prach,
no aj ten zhorieť musí, keď už v plameňoch je aj strach.

Kusy vypchatého kovu z oblohy padajú.
Vlastná explózia ich zničí, do zeme len občas sadajú.
Miesto dopadu zmizne z rachotom vo chvíli
a tlaková vlna okolie sťa les v momente spáli.
Dnes bomby, včera delové gule, predvčerom skaly.
V podstate je jedno, čo mesto ničí, aj tak ho niekto spáli.